

Fra Tony Gundersen

7 mars

50.

100027

Kjære Gunnar!

Sender hermed Vogts artikkel om primasen. Jeg sikret meg noen eksemplarer.

Jeg skrev til Riise- Hansen, og har fått svar tilbake at han personlig ikke har hatt noen befattning med godkjenning av likvideringene. Han sier at han kjenner til ryktet som skyldes en misforståelse. Han sier også at han naturligvis ikke kan svare for den samlede kirke. Jeg underretter også fru Guldberg im dette.

Justitsminister Gundersen ville altså ikke gå med på amnesti. Hans artikkel i Aftenposten var imidlertid temmelig defensiv, og jeg er sikker på at tilslutt må han gi seg. Jeg tror forøvrig at hverken han eller regjeringen har så mye imot et amnesti. Jeg tror de forstår saken blir flauere for dem jo lenger de driver på, og det er jo kjent at Gundersen satte mye inn på å få avløsning og at han er meget lei det hele. Formodentlig ble han stående fordi ingen annen ville overta rettsoppjørets moralske fallitbo. Jeg for min del tror at det er en bestemt person som har satt seg absolutt på bakbenene og at regjeringen ikke vil blotte ham.

Jeg fører fortsatt en langsom korrespondanse med res. kap. Alex Johnson og har en følelse at han er blitt mere moderat etterhvert. I siste brev skrev han "at en mann som meg måtte kunne gjøre meget for å støtte kirken"! Jeg skal svare ham at jeg gjerne vil gjøre det under den forutsetning at Berggrav tar tilbake sine urekrenkelser og at ordet landssviker utgår av den offentlige vokabular.

For noen dager siden opplevet jeg at en jøssing bad meg inn på sit kontor og bl. a. sa at han angret som en hund, på alt det stygge han hadde sagt til sin N.S.svigerfar under krigen. Han forstod mye nå som han ikke hadde forstått før, og ansa sin svigerfar som den hedersmann han alltid hadde vært og ikke som noen landssviker. Han håpet at vi måtte kunne bli venner igjen alle sammen. Hertil svarte jeg, at det ikke var ikke noe iverken herfor fra vor side, men først måtte vi ha full og uforbeholden oppreisning.

Det går fremover.